

Κώστας Στεργιόπουλος (γ. 1926), *Χινοπωρινά*, Πέτρος Δήμας (γ. 1917), *Δέκα μικρά ποιήματα*, Φαίδρος Μπαρλάς (1925-1975), *Δώδεκα τραγούδια*.

Η δεύτερη αυτή κατηγορία ποιητών εμψυχώνεται μάλλον από τον νεοσυμβολισμό, με τις αρχές του οποίου έχει διαμορφωθεί η ποιητική τους παιδεία, και δεν ακολουθούν τις νεωτερικές αντιλήψεις όχι από συντηρητισμό αλλά από εκλεκτική συγγένεια προς το άμεσο ποιητικό παρόν. Το ίδιο ισχύει και γι' άλλους νεότερους. Η ειδολογική αυτή παράμετρος δεν αποτελεί επαρκή λόγο ώστε να τους διαφοροποιήσουμε από όσους ξεκινούν με νεωτερικές αντιλήψεις. Έχουμε συνεπώς και σε αυτά τα χρόνια να αντιμετωπίσουμε συνήλικες λογοτέχνες με διαφορετικές αισθητικές προτιμήσεις, επανάληψη του φαινομένου στον Μεσοπόλεμο με τους νεορομαντικούς και νεοσυμβολιστές που συνυπάρχουν με τους νεωτερικούς. Τώρα όμως το ποσοτικό κριτήριο (αλλά όχι και αναγκαία: το ποιοτικό) ευνοεί τους μοντερνιστές και εύλογα θα υποστηρίζαμε ότι οι νεωτερικοί του Μεσοπολέμου με τις επιδόσεις τους φαίνεται να έχουν κερδίσει το στοίχημα.

ΟΙ ΝΕΟΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ ΣΤΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Στα «Νέα Γράμματα»

Επειδή μπήκαμε για τα καλά στους νέους ποιητές, ας κοιτάξουμε από αυτή την πλευρά την επανέκδοση του πρωτοποριακού περιοδικού *Τα Νέα Γράμματα*, από το οποίο είχαν παρουσιαστεί τον τελευταίο χρόνο του Μεσοπολέμου οι ποιητές Νάνος Βαλαωρίτης (γ. 1921) και Αντρέας Καμπάς (1919-1965),¹⁶⁰ που οι επιδόσεις τους στα γράμματα είχαν βάλει σε μετελάδες τις μονάδες τους και κατηγορούσαν τον Σεφέρη.¹⁶¹

[...] Το βράδυ στου Απότσου με τον Ελύτη και τον μικρό τον Βαλαωρίτη. Ο Β. μου δείχνει ποιήματά του. Τελείωσε το γυμνάσιο πέρσι. Ροπή της νιότης να πει το ουσιαστικό – αυτό που νομίζει ουσιαστικό – όσο μπορεί πιο βιαστικά, πιο απευθείας. Φυσικά, τα σημαντικότερα μένουν απ' έξω· οι σκιές χάνονται· η γλώσσα ένας σκελετός. [...]

Χτες βράδυ στου Λουμίδη· διάφοροι καλλιτέχνες της παρέας των

160. Ιούλιος-Δεκέμβριος 1939, τεύχ. 7-12, σ. 242-248 και 249-252 αντίστοιχα, με ποιήματα που παραμένουν αθησαύριστα. Ο Καμπάς είχε πρωτοεμφανιστεί με το ποίημα «Περιμέναμε» στα *Νεοελληνικά Γράμματα*, 16/6/1939, τεύχ. 132.

161. Φαίνεται ότι το μικροαστικό πνεύμα βασιλεύει και στο μεγαλοαστικό περιβάλλον.

